

ΘΕΑΤΡΟ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Ένα αλπούμ ιστορίες»

Το βιβλίο του Αντώνη Γεωργίου «Ένα αλπούμ ιστορίες», που αποτέλεσε τη λογοτεχνική βάση της ομώνυμης παραγωγής του Μάριου Κακουλή/Fresh Target Theatre Ensemble, δύσκολα κατατάσσεται σ' ένα λογοτεχνικό είδος. Αποτελεί σπονδυλωτή αφήγηση στην οποία οι ιστορίες τοποθετούνται σε παρατακτική, όπως φωτογραφίες σ' ένα άλμπουμ, σύνδεση, χωρίς να τηρείται η γραμμική χρονική ακολουθία. Κι όμως η σύνθεσή τους σε μια μεγάλη τελική εικόνα, αλλά και το αναγνωστικό αποτέλεσμα, αποκαλύπτουν τον στόχο του συγγραφέα –τη δημιουργία ενός αυτοπορτρέτου, το οποίο ταυτόχρονα να είναι πορτρέτο ομαδικό, οικογενειακό, κοινωνικό, εθνικό. Η αφήγηση, από πρωτοπρόσωπη εκ μέρους του κυρίως αφηγηματικού υποκειμένου συνεχώς μετατρέπεται σε πολυφωνική, καθώς ο συγγραφέας παραδίδει τη σκυτάλη της αφήγησης

στους ήρωές του, και ο λόγος τους, πρωτο- ή τριτοπρόσωπος, ενσωματώνεται στη γενική ροή.

Όλα τα πιο πάνω αποτελούν εκείνους τους σπόρους θεατρικότητας που διείδαν στο κείμενο του Αντώνη Γεωργίου και αξιοποίησαν στη θεατρική τους διασκευή η Μαρίνα Βρόντη και ο Βαλεντίνος Κόκκινος. Ο σκηνοθέτης Μάριος Κακουλής υιοθέτησε τη μέθοδο του συγγραφέα και δεν δημιούργησε μια κεντρική «Εγώ»-προσωπικότητα, με το να μην αναθέτει τον ρόλο του κεντρικού ήρωα-αφηγητή σ' έναν ηθοποιό, αλλά να τον «μοιράζει». Το ίδιο πράττει και με τα άλλα πρόσωπα, τηρώντας την αρχή της υποκριτικής πολυφωνίας και τη δομή μιας πολυεστιακής παράστασης. Ενώ η Βίκυ Αναστασίου, η μουσικός στη σκηνή, άπλωνε το μουσικό και το συναισθηματικό χαλί που ένωνε τη δράση, οι πέντε ηθοποιοί, η Ειρήνη Ανδρονίκου, ο Βαλεντίνος Κόκκινος, η Μυρτώ Κουγιάλη, ο Πάνος Μακρής, η Λένια Σορόκου, έφτιαχναν το μωσαϊκό του ζητούμενου ομαδικού πορτρέτου. Από την περσινή παρουσίαση του βιβλίου του Αντώνη Γεωργίου, όπου ακούστηκαν μερικά αποσπάσματα του κειμένου, φάνηκε ότι ιδανικότερη μορφή απ' εκείνη που διαγραφόταν μέσα από την ανάγνωση της Λένιας Σορόκου δεν μπορούσε να υπάρχει για τον ρόλο της γιαγιάς. Η Λένια Σορόκου συνδυάζει στον υποκριτικό της τρόπο το χιούμορ και τη συγκίνηση, δεν περιπέφτει στη διδακτικότητα ή στον επιβλητικό συμβολισμό. Έτσι απλά, και ρεαλιστικά και παιχνιδιάρικα, φτιάχνει μια μορφή-αφετηρία των οικογενειακών αναμνήσεων, μια μορφή-πηγή εγχώριων αξιών.

Ομαδικό (αλληλοβοηθητικό, θα έλεγα) παίξιμο, όπου ο καθένας συνέβαλλε στο συνολικό αποτέλεσμα, γρήγορες εναλλαγές, συναισθηματικά φορτισμένες στιγμές τραγουδιών, αξιοποίηση της ευρηματικής διασκευής, έξυπνες σκηνοθετικές λύσεις, χαρακτηρίζουν την παράσταση. Σ' ό,τι αφορά τη χρήση της κυπριακής διαλέκτου στις θεατρικές σκηνές του τόπου, αισθάνομαι ότι το θέμα χρήζει πια θεωρητικής και κοινωνιολογικής έρευνας και αποτίμησης.